

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Ing. Viery Horčicové a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: **Ing. J.J.**, zast. Auditorská a daňová kancelář s.r.o., adresa pro doručování: Vodičkova 41, Praha 1, proti žalovanému: **Finanční ředitelství pro hl. m. Prahu**, Štěpánská 28, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.4.2006 čj. FŘ 6320/15/06,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Finančního ředitelství pro hl.m. Prahu ze dne 26. 4. 2006 čj. FŘ 6320/15/06 a platební výměr vydaný Finančním úřadem pro Prahu 3 dne 6.10. 2005 pod č.j. 160331/05/003913/8183 se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 34. 837,-Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce společnosti Auditorská a daňová kancelář s.r.o., IČ:64939090, se sídlem Husitská 344/63, Praha 3.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání celkem osmnácti rozhodnutí žalovaného označených v záhlaví, kterými byla zamítnuta jeho odvolání proti platebním výměrům na daňové penále vydaným Finančním úřadem pro Prahu 3 (dále jen „správce daně“). Konkrétně

- rozhodnutím ze dne 26. 4. 2006 čj. FŘ 6320/15/06 bylo zamítnuto odvolání žalobce proti platebnímu výměru na daňové penále na daň z příjmů fyzických osob podávajících daňové přiznání za zdaňovací období od 1.1.1998 do 31.12.1998 vydanému správcem daně dne 6.10. 2005 pod č.j. 160331/05/003913/8183,

- rozhodnutím ze dne 26. 4. 2006 čj. FŘ 6321/15/06 bylo zamítnuto odvolání žalobce proti platebnímu výměru na daňové penále na daň z příjmů fyzických osob podávajících daňové přiznání za zdaňovací období od 1.1.1997 do 31.12.1997 vydanému správcem daně dne 6.10. 2005 pod č.j. 160330/05/003913/8183,

- rozhodnutím ze dne 26.4.2006 č.j. FŘ 6496/15/06 bylo zamítnuto odvolání žalobce proti platebnímu výměru na daňové penále na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období od 1.11.1997 do 30.11.1997 vydanému správcem daně dne 6.10. 2005 pod č.j. 160297/05/003913/8183,
- rozhodnutím ze dne 26.4.2006 č.j. FŘ 6498/15/06 bylo zamítnuto odvolání žalobce proti platebnímu výměru na daňové penále na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období od 1.9.1997 do 30.9.1997 vydanému správcem daně dne 6.10. 2005 pod č.j. 160296/05/003913/8183,
- rozhodnutím ze dne 26.4.2006 č.j. FŘ 6499/15/06 bylo zamítnuto odvolání žalobce proti platebnímu výměru na daňové penále na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období od 1.8.1997 do 31.8.1997 vydanému správcem daně dne 6.10. 2005 pod č.j. 160295/05/003913/8183,
- rozhodnutím ze dne 26.4.2006 č.j. FŘ 6500/15/06 bylo zamítnuto odvolání žalobce proti platebnímu výměru na daňové penále na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období od 1.4.1998 do 30.4.1998 vydanému správcem daně dne 6.10. 2005 pod č.j. 160300/05/003913/8183,
- rozhodnutím ze dne 26.4.2006 č.j. FŘ 6501/15/06 bylo zamítnuto odvolání žalobce proti platebnímu výměru na daňové penále na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období od 1. 2. 1998 do 28.2.1998 vydanému správcem daně dne 6.10. 2005 pod č.j. 160299/05/003913/8183,
- rozhodnutím ze dne 26.4.2006 č.j. FŘ 6502/15/06 bylo zamítnuto odvolání žalobce proti platebnímu výměru na daňové penále na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období od 1. 1. 1998 do 31.1.1998 vydanému správcem daně dne 6.10. 2005 pod č.j. 160298/05/003913/8183,
- rozhodnutím ze dne 26.4.2006 č.j. FŘ 6503/15/06 bylo zamítnuto odvolání žalobce proti platebnímu výměru na daňové penále na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období od 1.5.1998 do 31.5.1998 vydanému správcem daně dne 6.10. 2005 pod č.j. 160301/05/003913/8183,
- rozhodnutím ze dne 26.4.2006 č.j. FŘ 6504/15/06 bylo zamítnuto odvolání žalobce proti platebnímu výměru na daňové penále na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období od 1.7.1997 do 31.7.1997 vydanému správcem daně dne 6.10. 2005 pod č.j. 160294/05/003913/8183,
- rozhodnutím ze dne 26.4.2006 č.j. FŘ 6505/15/06 bylo zamítnuto odvolání žalobce proti platebnímu výměru na daňové penále na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období od 1.6.1998 do 30.6.1998 vydanému správcem daně dne 6.10. 2005 pod č.j. 160302/05/003913/8183,
- rozhodnutím ze dne 26.4.2006 č.j. FŘ 6507/15/06 bylo zamítnuto odvolání žalobce proti platebnímu výměru na daňové penále na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období od 1. 7. 1998 do 31. 7. 1998 vydanému správcem daně dne 6.10. 2005 pod č.j. 160303/05/003913/8183,
- rozhodnutím ze dne 26.4.2006 č.j. FŘ 6508/15/06 bylo zamítnuto odvolání žalobce proti platebnímu výměru na daňové penále na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období od 1.9.1998 do 30.9.1998 vydanému správcem daně dne 6.10. 2005 pod č.j. 160305/05/003913/8183,
- rozhodnutím ze dne 26.4.2006 č.j. FŘ 6509/15/06 bylo zamítnuto odvolání žalobce proti platebnímu výměru na daňové penále na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období od 1.10.1998 do 31.10.1998 vydanému správcem daně dne 6.10. 2005 pod č.j. 160306/05/003913/8183,
- rozhodnutím ze dne 26.4.2006 č.j. FŘ 6510/15/06 bylo zamítnuto odvolání žalobce proti platebnímu výměru na daňové penále na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období od 1.6.1997 do 30.6.1997 vydanému správcem daně dne 6.10. 2005 pod č.j. 160293/05/003913/8183,
- rozhodnutím ze dne 26.4.2006 č.j. FŘ 6511/15/06 bylo zamítnuto odvolání žalobce proti platebnímu výměru na daňové penále na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období od 1. 8. 1998 do 31.8.1998 vydanému správcem daně dne 6.10. 2005 pod č.j. 160304/05/003913/8183,
- rozhodnutím ze dne 26.4.2006 č.j. FŘ 6512/15/06 bylo zamítnuto odvolání žalobce proti platebnímu výměru na daňové penále na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období od 1. 11. 1998 do 30. 11. 1998 vydanému správcem daně dne 6.10. 2005 pod č.j. 160307/05/003913/8183,
- rozhodnutím ze dne 26.4.2006 č.j. FŘ 6513/15/06 bylo zamítnuto odvolání žalobce proti platebnímu výměru na daňové penále na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období od 1. 12. 1998 do 31. 12. 1998 vydanému správcem daně dne 6.10. 2005 pod č.j. 160308/05/003913/8183.

Žalobce v žalobě namítl, že napadená rozhodnutí jsou nicotná pro nedostatek pravomoci žalovaného. Penále je příslušenstvím daně a není tedy ve smyslu § 1 odst. 1 daňového řádu daní. Kompetence sdělovat penále a rozhodovat o něm byla finančním úřadům a finančním ředitelstvím svěřena zákonem č. 531/1990 Sb. k 31.12.2005 Novelou č. 501/2004 Sb. bylo kompetenční ustanovení omezeno a nově již nepřiznává kompetenci spravovat příslušenství daně, ale pouze vykonávat správu daní, definovanou v ust. § 1 odst. 2 daňového řádu; daňové penále není daní, ale příslušenstvím daně, zákon neobsahuje přechodné ustanovení (bod II./1).

Žalobce dále namítl, že platební výměr, kterým se sděluje daňové penále, není výsledkem daňového řízení, a proto se na něj nevztahuje ustanovení § 32 daňového řádu, ale je nutno subsidiárně použít správní řád, a tedy dle ust. § 47 správního řádu (zákona č. 71/1967 Sb. účinného do 31.12.2005) musí podle názoru žalobce takový výměr obsahovat odůvodnění, aby se mohl daňový subjekt relevantním způsobem bránit. Žalobou napadená rozhodnutí jsou proto nepřezkoumatelná pro absenci odůvodnění (bod II./2).

Podle názoru žalobce je dále právo vymáhat dlužné penále promlčeno. Daňové penále vzniká každý den a je zároveň splatné, proto každý den počíná plynout samostatná promlčecí lhůta vázící se výhradně k penále vzniklému za jeden den. Námitku promlčení penále vzniklého v období od 1.ledna 1997 do 31.12.1998 pro marné uplynutí šestileté promlčecí lhůty (§ 70 daňového řádu) žalobce uplatnil v odvolání a žalovaný tedy pochybil, když k této námitce nepřihlédl. Na základě této námítky nemuselo být zrušeno žalovaným celé rozhodnutí prvostupňového orgánu, ale měla být pouze zrušena část výroku stanovující povinnost zaplatit penále do patnácti dnů od doručení výměru. Napadená rozhodnutí jsou proto nezákonná (bod II./3).

Žalobce dále namítl (bod II./4), že v případě penále na daň z příjmů fyzických osob za období r. 1997 (čj. FR 6321/15/06) mu penále bylo sděleno po uplynutí lhůty dle § 63 odst. 4 daňového řádu, v níž se právo na sdělení penále promlčí. Lhůta ke sdělení penále v tomto případě uplynula již 31.12.2004. Nesouhlasí s žalovaným v tom, že ve věci byly správcem daně činěny úkony, které obnovují běh promlčecí lhůty. Úkony činěné v rámci daňové kontroly nemohou být takovými úkony, neboť směřují k dodatečnému stanovení daně a nikoli k vyměření penále, úkony obnovující znovu běh prekluzivní lhůty dle § 47 odst. 2 daňového řádu nejsou stejné jako úkony obnovující běh promlčecí lhůty dle § 70 odst. 2 daňového řádu. Správce daně nezpravil žalobce o žádném úkonu (tj. úkonu, který dle judikatury soudů a odborné literatury takovým úkonem může být), kterým by byl znovu obnoven běh promlčecí lhůty, a proto je toto rozhodnutí nezákonné.

Žalobce (bod II./5) namítl porušení lhůty pro sdělení penále s tím, že jiný pohled na penále je prezentován v judikatuře Krajského soudu v Ostravě, který dospěl k závěru, že vazbu mezi daní a penále je třeba posuzovat velmi úzce. Penále se tak musí promlčovat ve stejné lhůtě jako daň, k níž se váže, a to s ohledem na svoji akcesorickou povahu. Pro tento případ výkladu vznáší žalobce námitku, že penále sdělené platebními výměry je promlčeno. Dodatečná daňová přiznání podaná žalobcem 3.8.2001 či 29.5.2001 ani konkludentní rozhodnutí vydaná správcem daně na jejich podkladě nejsou úkonem směřujícím k vybrání či vymáhání penále ve smyslu § 70 odst. 2 daňového řádu. Zákonem určená náhradní lhůta splatnosti daně konkludentně vyměřené podle dodatečného daňového přiznání nemá podle názoru žalobce vliv na běh penále.

U žalobce byla zahájena dne 23.5.2001 daňová kontrola daně z příjmů fyzických osob za léta 1997 až 2000 a dne 26.6.2001 byla ukončena; dne 15.8.2001 byl vydán dodatečný platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 1997. Ani jeden z těchto úkonů nebyl úkonem k vybrání či vymáhání ve smyslu ust. § 70 odst. 2 daňového řádu, protože tyto úkony lze učinit až poté, co je daň splatná a rozhodnutí vykonatelné; vykonatelnost nastává uplynutím lhůty splatnosti dodatečně stanovené daně, musí proto jít o úkony učiněné po vykonatelnosti nikoliv před ní (kdy není co vybírat či vymáhat). Správce daně žalobce nespravil o žádném úkonu, kterým by byl znovu obnoven běh promlčecích lhůt daní (nikoliv penále), a proto se daně promlčely společně se svým penálem dne 31.12.2003, resp. 31.12.2004.

Žalobce navrhl s ohledem na variabilitu námitek, aby soud buď za a) k námitce bod II./1) žaloby vyslovil nicotnost napadených rozhodnutí žalovaného, nebo za b) k námitce bod II./2) žaloby

zrušil napadená rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost, nebo za c) k námitkám bod II./3)-5) zrušil pro nezákonnost napadená rozhodnutí žalovaného a rovněž všechny platební výměry vydané správcem daně; současně požadoval, aby soud přiznal žalobci náhradu nákladů řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě, které bylo soudu doručeno dne 29. 3. 2007, uvedl, že žalobu nepovažuje za důvodnou.

K námitce bod II./1) žaloby upozornil, že k novele ust. § 1 odst. 1 zákona č. 531/1990 Sb. došlo nikoliv zákonem č. 501/2004 Sb., ale zákonem č. 444/2005 Sb. s účinností od 1.1.2006, který tak nabyl účinnosti až poté, kdy byly platební výměry správcem daně dne 6.10.2005 vydány. Žalobcův výklad této novely je však podle názoru žalovaného nesprávný, důvodem úpravy bylo zjednodušení úpravy, nikoli změny v kompetenci územních finančních orgánů. Při akceptaci výkladu žalobce by neexistoval orgán příslušný rozhodnout o odvoláních žalobce.

K námitce bod II.(2) žaloby, pokud jde o tvrzenou povinnost odůvodnit výměry na daňové penále, žalovaný především poukazuje na to, že žalobou napadená rozhodnutí o odvolání odůvodnění obsahují, žalobcova námitka tedy míří pouze proti prvostupňovému rozhodnutí (platebním výměrům). Žalovaný nesouhlasí však ani s názorem žalobce, že platební výměr na penále musí obsahovat odůvodnění, neboť se na něj nevztahuje ust. § 32 daňového řádu. Sám žalobce v žalobě uvádí, že řízení o příslušenství daně je řízením vedeným s daňovými subjekty správci daně. Správce daně tak musí postupovat v tomto řízení podle daňového řádu a jeho rozhodnutí musí obsahovat náležitosti jím stanovené. Platební výměr na penále proto dle § 32 daňového řádu v návaznosti na jeho ustanovení § 63 odůvodnění obsahovat nemusí. Pokud se pak žalobce dovolává subsidiárního použití správního řádu, žalovaný uvádí, že daňový řád zcela jednoznačně stanovuje, v jakém případě musí rozhodnutí odůvodnění obsahovat, a proto není pro aplikaci správního řádu prostor.

Takovou povinnost nelze dovodit ani z ustanovení § 31 odst. 8 písm. d) daňového řádu. Skutečnost, že správce daně musí některé skutečnosti dokazovat, neznamená, že je musí bezpodmínečně uvádět v odůvodnění rozhodnutí. Obdobně např. daňový subjekt, ač je povinen podle § 31 odst. 8 daňového řádu povinen prokazovat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém přiznání, není povinen všechny tyto skutečnosti prokazovat již při podání daňového přiznání. Součástí platebního výměru je vždy i výpočet předpisu penále. Daňový subjekt si může důvod vyměřeného penále ujasnit nahlédnutím do spisu a při nahlížení do spisu může požádat správce daně o vysvětlení způsobu výpočtu penále. Rozhodná skutečnost, zda byl daňový subjekt v prodlení s úhradou splatných daňových povinností je jednoznačně patrná ze spisu a je subjektu známa i z průběhu daňového řízení.

K námitkám v bodě II./4 žalovaný poukázal na znění ust. § 63 odst. 4 a § 70 daňového řádu s tím, že lze souhlasit s tvrzením žalobce potud, že penále je sankcí vznikající přímo ze zákona za každý den prodlení, přičemž se sděluje platebním výměrem pouze výše předpisu penále, nejzazší lhůta k předpisu penále je stanovena tak, že nejpozději se tak musí stát ve lhůtě, v níž se promlčuje vybrání daně (§ 70 daňového řádu). Žalovaný souhlasí i s tím, že je nutno lišit úkony přerušující prekluzivní lhůtu pro vyměření a promlčecí lhůtu pro vybrání a vymáhání, a že daňová kontrola není úkon směřující k vybrání či vymožení nedoplatku, ale úkon k vyměření daně. Žalovaný však lhůtu pro sdělení penále nestanovoval s ohledem na úkony pro vyměření (tj. úkony, které obnovují běh prekluzivní lhůty), ale lhůtu pro sdělení předpisu penále je podle názoru žalovaného nutno odvozovat od náhradní lhůty stanovené dodatečným platebním výměrem. Pokud došlo k penalizaci dodatečně doměřené daňové povinnosti na dani z příjmů fyzických osob za rok 1997, která byla splatná v roce 2001, pak právo sdělit předpis penále za pozdní úhradu tohoto nedoplatku zaniká (nebude-li učiněn úkon dle § 70 odst. 2 daňového řádu) až dnem 31.12.2007. V opačném případě (při odvozování lhůty pro sdělení předpisu penále od původní lhůty splatnosti) by mohlo docházet k tomu, že by v případě dodatečného doměření daně nebylo možno zároveň sdělit předpis penále, a to v případě, kdy by po učiněných úkonech dle § 47 odst. 2 daňového řádu byla vyměřena daň až po uplynutí šesti let od její původní splatnosti. Lhůta pro sdělení předpisu penále musí být vždy vázána na lhůtu splatnosti konkrétního penalizovaného nedoplatku.

K námitkám v bodě II./5 žalovaný uvedl, že rozsudek Krajského soudu v Ostravě, jehož se dovolává žalobce, je rozsudkem v konkrétní věci u konkrétního daňového subjektu. Žalobce rozsudek blíže nekonkretizuje, a proto se k němu žalovaný může vyjádřit jen obecně. Podle názoru žalovaného se však zřejmě vztahuje k jiné situaci a řeší otázky, v jaké lhůtě lze již sdělený předpis penále vymáhat. Dle žalovaného lze z dikce daňového řádu dovodit, že všude tam, kde se uvádí pojem lhůta splatnosti, je jí míněna skutečná lhůta, ve které je uložena povinnost uhradit konkrétní daňovou povinnost tj. náhradní lhůta splatnosti. Tam, kde zákon považuje za rozhodnou původní lhůtu splatnosti, tam to přímo stanoví (např. § 62 odst. 2, § 73 odst. 1, odst. 5 daňového řádu).

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 29.10.2008, č.j. 10 Ca 205/2006-171 žalobu zamítl, když neshledal důvodnými námitky stran nesprávné aplikace zákona o správě daní v případě příslušenství daně, neshledal tedy platební výměry nicotnými z důvodu nepřislušnosti správce daně (námitky pod body II/1 a II/2); nepřisvědčil stěžovateli ani v tom, že předpis penále mu byl sdělen až po uplynutí promlčecí lhůty (námitky pod body II/3-5). Městský soud uvedl, že lhůta ke sdělení předpisu penále je navázána na lhůtu, v níž se promlčuje vybrání daně (§ 70 odst. 1 zákona o správě daní). Tuto promlčecí lhůtu (ohledně daňové povinnosti za rok 1997) odvozoval městský soud od okamžiku vydání dodatečných platebních výměrů ze dne 15. 8. 2001, resp. od 1. 1. 2002, její konec potom připadl na 31. 12. 2007. Městský soud uvedl, že lhůta pro vybrání nedoplatku nemůže začít běžet dříve, než byl tento nedoplatek zjištěn, daň vyměřena a nedoplatek vyčíslen v platebním výměru. Ve svém odůvodnění, na něž pro úplnost odkazuje, vycházel přitom z právních závěrů učiněných v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2007, č. j. 1 Afs 142/2005 - 35.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce kasační stížnost, v níž brojil proti závěrům rozsudku Městského soudu v Praze učiněným ve vztahu k žalobním bodům II/3-5. Pátý senát Nejvyššího správního soudu při předběžném posouzení věci zaujal právní názor odchylný od toho, který byl vysloven v rozsudku prvního senátu Nejvyššího správního soudu č.j. 1Afs 142/2005-35, z něhož městský soud vycházel, a věc předložil rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu, který usnesením č.j. 5 Afs 35/2009-265 vyslovil, že *„Daňového dlužníka lze vyrozumět o předpisu penále nejpozději ve lhůtě, v níž se promlčuje vybrání nedoplatku, jenž je základem pro určení penále (§ 63 odst. 4 věta čtvrtá, část věty za středníkem, zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31.12.2006, ve spojení s ust. § 70 odst. 1 téhož zákona). Tato lhůta začne plynout od data původní splatnosti daně. Skutečnost, kdy byl vyměřen samotný tento nedoplatek, je pro určení počátku běhu uvedené lhůty nerozhodná.“*

Nejvyšší správní soud následně rozsudkem ze dne 21.4.2011 č.j. 5 Afs 35/2009-280 rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. S odvoláním na právní názor předně uvedený, vyslovený rozšířeným senátem, Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku, jímž byl městský soud dále vázán, „dospěl k závěru, že dnem původní splatnosti byl den 31. 3. 1998 u daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1997 a 31. 3. 1999 u téže daně za zdaňovací období roku 1998 (§ 40 odst. 3 věta první a § 40 odst. 1 věta druhá zákona o správě daní a poplatků). U daně z přidané hodnoty to pak byl vždy 25. den měsíce následujícího po měsíci tvořícím příslušné měsíční zdaňovací období (§ 37 a § 38 zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném do 31. 12. 1997 pro zdaňovací období v průběhu roku 1997, resp. § 37 téhož zákona ve znění účinném od 1. 1. 1998 pro zdaňovací období v průběhu roku 1998), tedy v případě časově posledního ze šestnácti měsíčních zdaňovacích období 25. 1. 1999 (za zdaňovací období prosinec 1998). V intencích závěrů rozšířeného senátu je původní den splatnosti, jak uvedeno výše, rozhodný pro běh lhůty k předepsání penále stanovené v § 70 odst. 1 zákona o správě daní.

Rozšířený senát ve svém usnesení mimo jiné konstatoval: *„Platební výměr na daň, stejně jako platební výměr, kterým se sdělí daňovému dlužníku předpis penále, nemají v rovině samotného hmotného práva daňového účinky konstitutivní, nýbrž zásadně toliko deklaratorní (specifickou povahu zde má sjednání daně a svým způsobem i stanovení daně podle pomůcek, u nichž nelze o čistě deklaratorní povaze rozhodnutí hovořit). Platebními výměry se konstatuje povaha a výše primární či –*

v případě penále – sekundární daňové povinnosti k určitému dni, jež však již vznikla přímo ze zákona, nezávisle na vydání platebního výměru. Ten má význam především v tom, že za splnění předepsaných podmínek mění daňovou povinnost z „pouhé“ povinnosti podle hmotného práva v exekuční titul. Možnost vydat platební výměr na penále byla časově omezena ustanovením § 63 odst. 4 věty čtvrté, části věty za středníkem d. ř., podle něhož o předpisu se daňový dlužník zpravidla vyrozumí do třiceti dnů poté, kdy daňový nedoplatek byl zcela vyrovnán, nejpozději však ve lhůtě, v níž se promlčuje vybrání daně. Uvedenému ustanovení nelze rozumět jinak než jako zákazu pro správce daně „vytvořit“ si vydáním platebního výměru na penále exekuční titul na toto příslušenství daně, uplyne-li lhůta, na niž uvedené ustanovení odkazuje. Tou je lhůta podle § 70 odst. 1 d. ř., který stanoví, že [p]rávo vybrat a vymáhat daňový nedoplatek se promlčuje po šesti letech po roce, ve kterém se stal tento nedoplatek splatným. Splatné penále není daňovým nedoplatkem ve smyslu d. ř. – zákonodárce např. tyto pojmy užívá vedle sebe při stanovení pořadí, v jakém se úhrada daně použije na úhradu daňových povinností (§ 59 odst. 5 d. ř.), přičemž pojmem nadřazeným oběma těmto pojmům je souhrnný pojem „daňové povinnosti“. Podobně mezi nedoplatkem a penále zákonodárce rozlišuje v rubrice § 63 d. ř. a ve formulaci výpočtu penále např. v § 63 odst. 2 větě druhé či třetí d. ř. – nedoplatek je základem pro matematickou operaci vedoucí k výpočtu penále, avšak penále není obsaženo v pojmu nedoplatku.“

„...(z)atímco lhůta k promlčení práva vymáhat daňové nedoplatky je lhůtou promlčecí, tj. uvedené právo vymáhat nelze vykonat, jen je-li promlčení daňovým subjektem namítnuto, je totiž lhůta podle § 63 odst. 4 věty čtvrté, části věty za středníkem d. ř. lhůtou prekluzivní, neboť uvedené ustanovení říká, že vyrozumět daňového dlužníka o předpisu daně lze pouze v této lhůtě. Dotyčná formulace totiž zní: „(...) daňový dlužník [se] (...) vyrozumí (...) nejpozději (...) ve lhůtě, v níž se promlčuje vybrání daně.“ Tato formulace se svým obsahem blíží formulaci v § 47 odst. 1 d. ř., která stanoví, že „(...) nelze daň vyměřit ani doměřit (...)“ v tam stanovené lhůtě. Naopak v § 70 odst. 1 d. ř. se stanoví, že právo tam uvedené „se promlčuje“ ve stanovené lhůtě, přičemž obsah tohoto pojmu je v následujícím odst. 3 téhož paragrafu jednoznačně charakterizován pravidlem běžným pro soukromoprávní institut promlčení, a sice že [k] promlčení se přihlédne jen tehdy, je-li to daňovým dlužníkem namítáno, a jen v rozsahu uplatňované námitky. Jestliže tedy § 63 odst. 4 věta čtvrtá, část věty za středníkem pojmu „promlčení“ neužívá a naopak používá formulace blíží se té, která v jiném ustanovení d. ř. upravuje prekluzi práva, znamená to, že tato věta neodkazuje na celý institut promlčení práva podle § 70 d. ř. jako takový, nýbrž toliko na tam stanovenou lhůtu mající určitou délku a určitý počátek svého běhu.“

Rozšířený senát, shodně s názorem předkládajícího senátu konstatoval, že počátek běhu lhůty podle § 63 odst. 4 zákona o správě daní, je totožný s počátkem běhu lhůty podle § 70 odst. 1 tohoto zákona; uvedl rovněž, že ustanovení § 70 hovoří o „splatnosti“ nedoplatku, nikoli o „náhradní lhůtě splatnosti“, přitom konstatoval, že „(v)zniká-li podle hmotného práva daňového povinnost platit penále prodlením daňového dlužníka a hovoří-li ustanovení § 63 odst. 1 d. ř., které institut prodlení daňového dlužníka zakotvuje, rovněž o „splatnosti“, je nutno mít za to, že v obou ustanoveních zákona má uvedený pojem stejný význam, ledaže by existoval zvláštní důvod, aby tomu bylo jinak.“

Rozšířený senát rovněž poukázal na skutečnost, že zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád nyní již obsahuje v § 160 jednoznačnou právní úpravu, podle které lhůta pro placení daně začne běžet dnem splatnosti daně; přitom jde-li o nedoplatek z částky daně, k jejíž úhradě byla stanovena náhradní lhůta splatnosti, začne lhůta pro placení běžet náhradním dnem splatnosti daně. V této souvislosti konstatoval: „Jestliže zákonodárce na vícero místech právního řádu upraví podobné právní instituty různými způsoby (zejména užije-li různých formulací), je třeba mít zásadně za to, že obsah uvedených právních institutů nemá být identický. Jestliže tedy zákon č. 589/1992 Sb., zákon č. 592/1992 Sb. i nový daňový řád používají jeden způsob úpravy počátku běhu promlčecí lhůty (vázaný u obou druhů veřejnoprávního pojistného na právní moc platebního výměru, jímž se pojistné, z něhož se penále má platit, vyměřuje, a u nedoplatků z částek daně, u nichž byla stanovena náhradní lhůta jejich splatnosti, na náhradní den splatnosti daně, tedy zjevně na okamžiky následující po tom, co jsou pojistné

či nedoplatek daně vyměřeny), zatímco d. ř. užívá způsob jiný (vázaný na den „původní“ splatnosti daně – takové pravidlo ostatně pro případy, kdy u daně částky daně nebyla k její úhradě stanovena náhradní lhůta splatnosti, stanoví § 160 odst. 1 věta druhá nového daňového řádu), je nutno dospět k závěru, že obsah obou těchto typů právních úprav má být odlišný. Jinak řečeno, chtěl-li historický zákonodárce úpravou v § 63 odst. 4 věty čtvrté, části věty za středníkem ve spojení s § 70 odst. 1 d. ř. docílit shodných účinků, jaké vyplývají ze shora zmíněných úprav v zákoně č. 589/1992 Sb., zákoně č. 592/1992 Sb. i v novém daňovém řádu, měl uvedená ustanovení d. ř. formulovat (či případně novelizovat) tak, aby tyto účinky byly dostatečně jasné patrné ze samotného textu zákona. Neučinil-li tak, nelze v daném případě extenzivním teleologickým výkladem „dotvářet“ daňové právo v neprospěch jednotlivce. Negativní důsledky, k nimž za použití výkladu zastávaného pátým senátem může docházet (a sice to, že v některých případech bude možné doměřit daňový nedoplatek, avšak nikoli již penále k němu se vázící, a nebude možno daňový nedoplatek, a tím spíše pak penále, vymáhat), musí jít k tíži zákonodárce (a tedy státu, jehož údem zákonodárce je), který je nejasností jím přijaté úpravy způsobil. Je totiž věcí státu, aby formuloval své daňové zákony natolik jednoznačně, srozumitelně, přesně a úplně, aby minimalizoval výkladové nejasnosti; v opačném případě by se jednalo o nepřipustnou libovůli zákonodárce (viz bod 52 in fine usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2008, č. j. 7 AfS 54/2006 - 155, publ. pod č. 1778/2009 Sb. NSS a na www.nssoud.cz).“

S přihlédnutím k výše uvedenému Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že městský soud posoudil právní otázku stran uplynutí lhůty k předepsání penále nesprávně, vycházel-li při jejím počítání nikoli z data původní splatnosti jednotlivých daní, ale až z data splatnosti daně dodatečně doměřené na základě kontroly v roce 2001. Protože žalobou byly napadeny současně všechny platební výměry na penále a městský soud rozhodoval o všech v jednom řízení (sporný rok 1997, resp. část roku 1998, jejichž promlčení stěžovatel výslovně namítal, nevyloučil popř. k samostatnému projednání), resp. jedním výrokem, nezbylo než rozsudek městského soudu zrušit.“ (konec citace).

Městský soud v Praze, vázán předně uvedeným závazným právním názorem, rozhodl o žalobě znovu rozsudkem ze dne 18.8.2011 č.j. 10Af 48/2011-312, a to tak, že na základě skutkového stavu, který není mezi stranami sporný a je dostatečně reflektován v předchozím rozsudku i v navazujících rozhodnutích Nejvyššího správního soudu, ohledně žalobních bodů II/1 a II/2 setrval na závěrech učiněných v předchozím rozsudku č.j. 10 Ca 205/2006 na str. 8 až 10, tyto námítky neshledal důvodnými, neboť tyto závěry městského soudu nebyly zpochybněny ani podanou kasační stížností, nedotýká se jich řešení právní otázky namítané v bodech II/3 až 5, a proto vzhledem k rozsahu dané věci soud na uvedené závěry odkázal. Spornou otázku, která zůstala, otázku právního posouzení, vztahující se k žalobním bodům uvedeným bod bodem II/3), 4) a 5), stran nichž byla podána i kasační stížnost a městský soud zavázán shora uvedeným právním názorem jej následně aplikoval. Protože před jednáním, které bylo nařízeno na 18.8.2011, žalobce podáním z 15.8.2011 vzal částečně žalobu zpět, a to v části týkající se rozhodnutí žalovaného ze dne 26.4.2006 č.j. FŘ 6513/15/06, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti platebnímu výměru na daňové penále na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období od 1.12.1998 do 31.12.1998, vydanému dne 6.10.2005 pod č.j. 160308/05/003913/8183 s tím, že splatnost této daně nastala v lednu 1999 a v intencích závěrů rozšířeného senátu shora uvedených marně neuplynula šestiletá lhůta pro vydání platebního výměru na penále v dané věci, městský soud výrokem pod bodem XVIII. rozsudku ze dne 18.8.2011 řízení o žalobě podané proti tomuto rozhodnutí zastavil podle ust. § 47 písm. a) s.ř.s. Ve zbytku ohledně dalších 17 žalobou napadených rozhodnutí soud dospěl k závěru, že dle vysloveného závazného právního názoru lze daňového dlužníka vyzkoušet o předpisu penále nejpozději ve lhůtě, v níž se promlčuje vybrání nedoplatku, jež je základem pro určení penále a počátek běhu této lhůty je totožný s počátkem běhu lhůty podle § 70 odst. 1 daňového řádu, na který ust. § 63 odst. 4 věty čtvrté, části věty za středníkem odkazuje. Šestiletá lhůta, v níž musí být vydán platební výměr na penále, je tak shodná s lhůtou, v níž se promlčuje vybrání nedoplatku na dani, k níž se penále váže a odvíjí se od původní splatnosti daně, nikoli ode dne náhradní splatnosti nedoplatku, který se penalizuje. Ve všech zbylých projednávaných případech byl platební výměr na penále vydán správcem daně dne

6.10.2005. Penále na daň z příjmů fyzických osob podávajících daňové přiznání za zdaňovací období od 1.1.1997 do 31.12.1997 bylo sděleno platebním výměrem ze dne 6.10. 2005 pod č.j. 160330/05/003913/8183. Dnem původní splatnosti u daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1997 je den 31.3.1998 (§ 40 odst. 3 věta první a § 40 odst. 1 věta druhá zákona o správě daní a poplatků). Platební výměr na penále vydaný dne 6.10.2005 byl tak vydán po uplynutí stanovené lhůty, neboť tato lhůta dle § 70 daňového řádu je šestiletá (stanovená délka) a počíná plynout po roce, ve kterém se stal nedoplatek (původně) splatným. tzn. v daném případě původní splatnost nastala v roce 1998, šestiletá lhůta počínající 1.1.1999 skončila uplynutím dne 31.12.2004 (k tomu srov. i bod 12 usnesení rozšířeného senátu č.j. 5 Afs 35/2009-265 v této věci). Soud proto rozhodnutí žalovaného ze dne 26.4.2006 i platební výměr na penále ze dne 6.10.2005 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení výrokem pod bodem I. rozsudku ze dne 18.8.2011. Penále na daň z přidané hodnoty za měsíční zdaňovací období roku 1997 bylo žalobci sděleno platebními výměry ze dne 6.10.2005, a to konkrétně: za červen pod č.j. 160293/05/003913/8183, za červenec pod č.j. 160294/05/003913/8183, za srpen pod č.j. 160295/05/003913/8183, za září pod č.j. 160296/05/003913/8183 a za listopad pod č.j. 160297/05/003913/8183. Původní den splatnosti daně z přidané hodnoty byl pak vždy 25. den měsíce následujícího po měsíci, tvořícím příslušné měsíční zdaňovací období (§ 37 a § 38 zákona č. 588/1992 Sb. o dani z přidané hodnoty ve znění do 1.1.1997), tzn. že původní den splatnosti nastal již v roce 1997 a šestiletá lhůta v těchto případech počala běžet 1.1.1998 a skončila uplynutím dne 31.12.2003. Výroky pod body II. až VI. rozsudku ze dne 18.8.2011 soud proto zrušil jednotlivá rozhodnutí žalovaného ze dne 26.4.2006 i platební výměry na penále vázící se k uvedené dani a vymezeným zdaňovacím obdobím roku 1997. Penále na daň z přidané hodnoty za měsíční zdaňovací období roku 1998 bylo žalobci sděleno platebními výměry ze dne 6.10.2005, a to konkrétně: za leden pod č.j. 160298/05/003913/8183, za únor 98 pod č.j. 160299/05/003913/8183, za duben 98 pod č.j. 160300/05/003913/8183, za květen pod č.j. 160301/05/003913/8183, za červen pod č.j. 160302/05/003913/8183, za červenec pod č.j. 160303/05/003913/8183, za srpen pod č.j. 160304/05/003913/8183, za září pod č.j. 160305/05/003913/8183, za říjen pod č.j. 160306/05/003913/8183, a za listopad pod č.j. 160307/05/003913/8183. Původní den splatnosti daně z přidané hodnoty byl pak vždy 25. den měsíce následujícího po měsíci, tvořícím příslušné měsíční zdaňovací období (§ 37 zákona č. 588/1992 Sb. o dani z přidané hodnoty ve znění od 1.1.1998), tzn., že původní den splatnosti nastal vždy v roce 1998 a šestiletá lhůta v těchto případech počala běžet 1.1.1999 a skončila uplynutím dne 31.12.2004. Výroky pod body VII. až XVI. rozsudku ze dne 18.8.2011 soud proto zrušil jednotlivá rozhodnutí žalovaného ze dne 26.4.2006 i platební výměry na penále vázící se k uvedené dani a vymezeným zdaňovacím obdobím roku 1998.

Oproti uvedenému soud v případě penále na daň z příjmů fyzických osob podávajících daňové přiznání za zdaňovací období od 1.1.1998 do 31.12.1998, které bylo žalobci sděleno platebním výměrem ze dne 6.10. 2005 pod č.j. 160331/05/003913/8183, žalobu výrokem pod bodem XVII. zamítl, neboť dospěl k závěru, že lhůta k sdělení penále ve vztahu k tomuto zdaňovacímu období marně neuplynula. Dnem původní splatnosti u daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1998 je den 31.3.1999. Šestiletá lhůta tak v tomto případě počala běžet 1.1.2000 a skončila uplynutím dne 31.12.2005. Daňového dlužníka lze vyrozumět o předpisu penále nejpozději ve lhůtě, v níž se promlčuje vybrání nedoplatku, jenž je základem pro určení penále (§ 63 odst. 4 věta čtvrtá, část věty za středníkem daňového řádu ve znění účinném do 31.12.2006). Podle § 70 odst. 1 téhož zákona se právo vybrat a vymáhat daňový nedoplatek promlčuje po šesti letech po roce, ve kterém se stal tento nedoplatek splatným. Rozhodující skutečností je tak den původní splatnosti daně (zde 31.3.1999) a dle ust. § 70 daňového řádu činí lhůta šest let (délka lhůty) a je určen počátek jejího běhu „po roce, v němž se stal nedoplatek splatným“. Jestliže se vybrání nedoplatku na dani z příjmů fyzických osob podávajících daňová přiznání za zdaňovací období roku 1998, splatné k 31.3.1999, promlčuje po šesti letech po roce, ve kterém se stal nedoplatek původně splatným, a tedy šestiletá lhůta marně uplyne dnem 31.12.2005, pak tímž dnem marně uplyne i lhůta ke sdělení předpisu penále za nedoplatek této daně. V tomto případě původní den splatnosti daně nastal v roce 1999 obdobně jako v případě daně z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 1998, ohledně něhož došlo ke zpětvzetí žaloby proti vydaným rozhodnutím (výrok bod XVIII). Není proto žádný

relevantní důvod k tomu posuzovat běh lhůty k sdělení penále u daně, jejíž původní splatnost nastala v témže roce, jiným způsobem. Soud proto rozhodl v intencích právního názoru, jímž byl vázán, a posoudil běh lhůty pro sdělení penále v tomto případě stejným způsobem (odpovídajícím, jak již shora naznačeno bodu 12 usnesení rozšířeného senátu), tedy vycházel z původního dne splatnosti daně a odvíjel počátek běhu šestileté lhůty od 1.1.2000. Lhůta k předepsání penále tak koresponduje s lhůtou k vybrání nedoplatku daně, k níž se penále váže.

Žalobce podal proti tomuto zamítavému výroku pod bodem XVII, a dále proti výroku o náhradě nákladů řízení pod bodem XIX. kasační stížnost, o níž rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 27.4.2012 č.j. 5Afs 77/2011-351 tak, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 8. 2011, č.j. 10Af 48/2011.321 ve výrocích XVII. a XIX. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku uvedl, že

„V odůvodnění usnesení rozšířený senát nad rámec pátým senátem položené otázky vyslovil i názor, že „ust. § 63 odst. 4 věty čtvrté, části věty za středníkem zákona o správě daní a poplatků, znemožňuje po uplynutí lhůty podle § 70 odst. 1 cit. zákona nabytí právní moci platebního výměru předepisujícího penále.“ Vycházel přitom z úvah, že zatímco lhůta k promlčení práva vymáhat daňové nedoplatky je lhůtou promlčecí, tj. uvedené právo vymáhat nelze vykonat, jen je-li promlčení daňovým subjektem namítnuto, je lhůta podle § 63 odst. 4 věty čtvrté, části věty za středníkem lhůtou prekluzivní, neboť uvedené ustanovení říká, že vyrozumět daňového dlužníka o předpisu daně lze pouze v této lhůtě. V usnesení je dále konstatováno, že formulace citovaného ust. § 63 odst. 4 zní: „(...) daňový dlužník [se] (...) vyrozumí (...) nejpozději (...) ve lhůtě, v níž se promlčuje vybrání daně. Tato formulace se svým obsahem blíží formulaci v § 47 odst. 1 d. ř., která stanoví, že „(...) nelze daň vyměřit ani doměřit (...)“ v tam stanovené lhůtě. Naopak v § 70 odst. 1 d. ř. se stanoví, že právo tam uvedené „se promlčuje“ ve stanovené lhůtě, přičemž obsah tohoto pojmu je v následujícím odst. 3 téhož paragrafu jednoznačně charakterizován pravidlem běžným pro soukromoprávní institut promlčení, a sice že [k] promlčení se přihlédne jen tehdy, je-li to daňovým dlužníkem namítáno, a jen v rozsahu uplatňované námitky. Jestliže tedy § 63 odst. 4 věta čtvrtá, část věty za středníkem pojmu „promlčení“ neužívá a naopak používá formulace blízké se té, která v jiném ustanovení d. ř. upravuje prekluzi práva, znamená to, že tato věta neodkazuje na celý institut promlčení práva podle § 70 d. ř. jako takový, nýbrž toliko na tam stanovenou lhůtu mající určitou délku a určitý počátek svého běhu.“

Senát ve věci nyní rozhodující se nadto domnívá, že absence právní moci platebního výměru na penále není na překážku. V případě platebního výměru na penále se jedná o deklaratorní rozhodnutí, kdy správce daně k určitému datu daňovému dlužníku toliko sděluje aktuální výši příslušenství daně; je zcela legitimní daňového dlužníka o předpisu penále ve lhůtě dle § 63 odst. 4 zákona o správě daní vyrozumět, a to i opakovaně (výše penále se přitom v závislosti na stavu osobního daňového účtu poplatníka, tj. stavu jeho případných přeplatků a nedoplatků, může měnit). Uvedenou lhůtu, co do jejích účinků proto dle senátu nyní rozhodujícího nelze přirovnávat k propadným prekluzivním lhůtám pro vyměření daně (dle dřívějšího ust. § 47 zákona o správě daní), neboť tyto lhůty mají zcela jiný charakter i účinky. Penále jako příslušenství daně, vždy sledovalo osud daně a jeho výše se měnila vždy v návaznosti na změnu příslušné daně. Provedený výklad rozšířeného senátu, kdy *formulace citovaného ust. § 63 odst. 4 zní: „(...) daňový dlužník [se] (...) vyrozumí (...) nejpozději (...) ve lhůtě, v níž se promlčuje vybrání daně se svým obsahem blíží formulaci v § 47 odst. 1 d. ř.,* však je rozporný s uvedenou koncepcí pravomocného penále jakožto příslušenství daně, neboť nezohledňuje ty situace, za nichž by došlo např. k dodatečnému snížení daňové povinnosti, zápočtu plateb (nedoplatků a přeplatků), a znemožňuje tak v těchto případech např. snížit uvedené příslušenství. Vázanost právní mocí v případě platebního výměru na penále, tak z nastíněného pohledu není zcela jednoznačná, jak k tomu dospěl rozšířený senát ve svém usnesení. Jakkoli však senát ve věci nyní rozhodující názor vyslovený v citovaném usnesení rozšířeného senátu nesdílí, je tímto právním názorem v daném případě vázán, a nezbyvá mu, než v intencích závěrů rozšířeného senátu rozhodnout.

V dané věci bylo penále na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1998 sděleno platebním výměrem ze dne 6. 10. 2005. Stěžovatel proti němu brojil odvoláním, o kterém žalovaný rozhodl dne 26. 4. 2006 č.j. FŘ 6320/15/06, které bylo stěžovateli doručeno dne 15. 5. 2006.

Splatnost daně z příjmů za zdaňovací období roku 1998 nastala dne 31. 3. 1999. Šestiletá lhůta pro vydání platebního výměru na penále počala běžet dne 1. 1. 2000 a skončila tedy dne 31. 12. 2005. Platební výměr na penále nabyl právní moci až 4 měsíce po uplynutí lhůty, a proto je nezákonný, stejně jako rozhodnutí o odvolání. Námitka stěžovatele, že se Městský soud v Praze neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 5 Afs 35/2009 - 265, konkrétně v bodu 26, je tedy důvodná.“(konec citace.)

Jako důvodnou Nejvyšší správní soud pak zhodnotil i další námitku směřující do výroku XIX. napadeného rozsudku o nákladech řízení s tím, že žalobci měla být dle výsledku sporu přiznána náhrada ve výši 16/18 z celkové části náhrady nákladů za právní zastoupení, nikoli ve výši 15/18, jak městský soud uvedl.

Městský soud v Praze vázán uvedeným právním názorem vysloveným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27.4.2012 proto ve věci rozhodl dne 6.9.2012 podle ust. § 78 odst. 1 a 3 s.ř.s. tak, že zrušil rozhodnutí žalovaného dne 26. 4. 2006 č.j. FR 6320/15/06 a rovněž tak i platební výměr na penále k němu se vážící, jak je uvedeno v tomto rozsudku ve výroku I.

O nákladech řízení soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 a 3 s.ř.s. Podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. má žalobce, měl-li úspěch ve věci, nárok na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení proti žalovanému; v případě částečného úspěchu v poměrné výši. V případě zastavení řízení nemá žádný z účastníků nárok na náhradu nákladů řízení (s výjimkou stanovenou pro případ zpětvzetí z důvodů chování odpůrce). V daném případě náklady řízení představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2000,-Kč z podané žaloby a ve výši 3000,-Kč z podané první kasační stížnosti a ve výši 5000,- z podané druhé kasační stížnosti a náklady za zastoupení. Žalobce podal žalobu proti 18 rozhodnutím žalovaného z těchto skutkových a právních důvodů, v intencích rozhodnutí Ústavního soudu šlo o jednu právní věc. V jednom případě došlo k zastavení řízení pro zpětvzetí žaloby, žaloba byla vzata zpět 15.8.2011 tj. před ústním jednáním konaným 18.8.2011, kdy žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nemá (§ 60 odst. 3 s.ř.s.). V ostatních 17 případech byl žalobce ve výsledku úspěšný. Soud proto přiznal úspěšnému žalobci náhradu nákladů řízení, a to za 2 úkony právní služby (převzetí, podání žaloby) po 1000,-Kč a 2x paušál po 75,-Kč, tj. celkem 2.150,- Kč (vše dle ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a § 12 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění do 1.9.2006) a dále náhradu za 4 úkony právní služby po 2.100,-Kč a 4x paušál po 300,-Kč (podání z 15.11.2006, převzetí JUDr. Ing. D.Srncem, podání kasační stížnosti, doplnění kasační stížnosti č. 1 ze dne 21.1.2009 není doplněním, ale samotnou kasační stížností, jednání dne 9.9.2008, za něž žalobce náhradu požadoval se nekonalo, žalobce odvolal původní nesouhlas, 1x podání soudu-doplnění kasační stížnosti ze dne 4.3.2011,) tj. náhradu za vynaložené náklady před částečným zpětvzetím žaloby, v poměrné výši 17/18. Jejich celková výše by činila včetně DPH částku 14.100,- Kč, z toho poměrná výše, která žalobci náleží činí částku 13 317,-Kč. Ve zbylých následně projednávaných 17 případech byl žalobce úspěšný zcela, přísluší mu proto náhrada v plné výši, a to za 4 úkony (jednání před soudem dne 18.8.2011; převzetí zastoupení a podání druhé kasační stížnosti, a jednání dne 6.9.2012), tj. včetně DPH ve výši 11.520,-Kč (vše dle ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a § 12 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění vyhlášky č. 276/2006 Sb. s účinností od 1.9.2006), úhrnná náhrada nákladů za zastoupení činí částku 24 837,-Kč. Celkem tak náhradu nákladů řízení přiznal ve výši 34 837,- Kč tj. včetně náhrady za zaplacené soudní poplatky v plné výši 10 000,-Kč (když počet žalobou napadených rozhodnutí neměl na jejich výši dle výkladu v té době platné právní úpravy vliv).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku nelze podat kasační stížnost; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu /§ 104 odst. 3 písm.a/ s.ř.s./. V takovém případě lze podat kasační

stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 6. září 2012

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu